

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Meditationes Et Recollectiones Animæ, Per decendialia
Exercitia Deo suo Vacaturæ**

Finetti, Bernardo

Augustæ Vindellicorum, 1690

Dies Quartus. De quarto Minore Ordine, qui est Acolythus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60556](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60556)

DIES QUARTUS.

De Quarto Ordine minore,
qui est Acolythatus.

AD hunc Ordinem, cæteris itidem nobiliorem, quia iterum magis appropinquat tremendo Mysterio, spectat, portare lumina & accendere candelas sacro Altari. In Processionibus, & quando in Missa elevatur sanctissimum Sacramentum, deterrere intorticia accensa. Dum cantatur Evangelium, portare luminaria, præparare aquam & vinum ad sacrificium Missæ pertinentia: *Acolythum oportet Ceroferarium ferre, luminaria Ecclesie accendere, vinum & aquam ad Eucharistiam præparare.*

PUNCTUM PRIMUM.

Considera mi Acolythe, quàm nobile sit hoc tuum officium, quo super candelabrum Ecclesiæ collocaris, ut luceas omnibus, qui in domo Dei sunt. Unde dignosces, quàm procul arcere debeas à tuo corde omnia peccata, quæ non sunt nisi tenebræ, nimium quantum Christi fidelium oculis nocivæ, & propriam tuam animam obscurantes.

Ee

Can-

Considera, luminaria tibi deferenda ante te, & non retrò, ut edocearis, optimà morum compositione prælucendum tibi esse omnibus in umbrâ mortis sedentibus, ut eo faciliùs oculos elevare & ad cœlestia reflectere possint, singulis cum Apostolo inculcans:

Rom.

13. v.

12.

Eph. 5.

v. 8.

Abijciamus opera tenebrarum, & induamur armam lucis, hoc est gratiam divinam, quâ solâ fugantur tenebræ peccatorum. Crede mihi Acolythe, taliter tibi vivendum, ut verissime de te dici possit illud Apostoli: Eratis aliquando tenebræ, nunc autem lux in Domino, ut filii lucis ambulate; quod apertius ipsamet Ecclesia in mentem tibi revocat, dum te alloquitur: In medio nationis prava & perversa lucete, sicut luminaria in Mundo, verbum vitæ continentis. Sint lumbi vestri præcincti, & lucerne ardentes in manibus vestris. Ex quibus evidentissima sequela eruitur, virtutibus omnibus solerter tibi invigilandum, cum enim bono exemplo coruscare debeas, solaque virtus sit lux illa, quæ populum illuminat, clarum est, virtutis semitam aggrediendam, ut omnibus pateat, te ita lucere super candelabrum Ecclesiæ, quemadmodum candela accensa coruscat, quam in manibus defers.

AFFECTUS.

Quàm differunt actiones meæ ab officio, quod suscepi! Posuisti me Deus meus in lucem gentibus, ut bono meo templo allectæ viderent te, & ego perverſis moribus adeò eas obscuravi, ut *via illorū facta fuerit tenebra, & quidem horribiles.* Ps. 105. Exod. 10.

oculos illuminavi, sed non intellectum, & portavi lucem in manibus, sed non in corde.

Domine Deus meus! En miseriam & caritatem meam? Adeò proni sunt sensus mei ad omnem malitiam, ut dolens fateri cogar, quòd *omnes colligati sint unâ catenâ tenebrarum.* Verè *tenebra circumdant interiora mea.* Sap. 17.

O miserum me! Ah! quando unquam debite tibi serviam Deus meus, & luce tui exempli ostendam talem viam, ut oves currant post vestigia mea, & sequantur me? quando erit dies illa mihi verè totis virtutibus exoptanda, quâ, relictis tenebris, totus me succendam? O perditas illas horas! O malis impleta momenta! quibus vel unicum peccatum totâ vitâ meâ deliberatè commisi! O miseriam, mi Deus, te nunquam offendissem!

Quid ergo, mi Deus, quod error & tenebra peccatorum concreata sint. Quid agis, O Anima? quo ibis ut non consenescas in malo? Quis te, dolo, dole, & ingemisce ex toto corde, qui *exultant in malis, consenescunt in malo.* Eccles. l. c.

E c 2 &

& cum in tenebris titubantem te videas, am-
 plectere consilium Sapientis, detestare om-
 nes, qui prætergrediuntur viam, non asso-
 cieris illis, quorum latibulum sunt tenebræ.
Eccles. 37. *sed cum viro sancto assiduus esto, quemcumque
 gnoveris observantem timorem Dei, cuius ani-
 ma est secundum animam tuam, & qui, cum
 titubaveris in tenebris, condolebit tibi. Quis
 autem est ille? Deus tuus semper immotus
 semper in auxilium tuum promptissimus, ve-
 re secundum animam tuam, ut eam salvet &
 eripiat ab omnibus malis. Iste est lumen
 indeficiens, lux semper ardens, illuminans om-
 nem hominem. Huic lucem tuam, id est
 vitam tuam, associa, in hunc oculos defige-
 ris enim, quidquid tenebras inducere sara-
 get. O quam nunc doleo, dulcissime Re-
 demptor mi, de tempore illo, quo in tantis
 tenebris vixi! Plange, O Anima mea, dum
 vides positam te à Deo, ut tuis bonis exem-
 plis illuminares populum ejus, & tu, negle-
 cto hoc Dei fine & contempto potius, scan-
 dalizaveris.*

Fructus & proposita.

FRUCTUS in pauculis doctrinis tradi potest.
 Agmen ducat paterna admonitio Do-
 ctoris Gentium, dum Titum suum in-
 struit.

Tit. 2.
 v. 7.
 in omnibus teipsum præbe exemplum
 morum operum; quod exemplum potissi-
 mum consistit in doctrinâ sanâ, quæ est lux
 ædam, per quam intellectus fidelium illu-
 ratur. Notandum tamen, hanc non con-
 tere in solis verbis, sed in bonâ morum
 compositione; quemadmodum piè observa-
 S. Hieronymus, dum ait, *omnia in Clerico
 debent esse vocalia, ut veritatem mente conci-
 ut, non inanem virtutis speciem, & toto eam
 bitu resonet, & ornatu, ut quidquid agit,
 quidquid loquitur, in doctrinam populorum.*
 S. Athanasius, qui majorem
 efficaciam ponit in bono exemplo, quàm in
 verbis, observat tamen, utrumque jungen-
 dum esse: Vita nostra jubeat, lingua persua-
 deat. Propone igitur, & efficaciter stude in
 bono exemplo, ubicunque fueris, adeò qui-
 bus, ut nec apud familiarissimos à prælu-
 cendo desistas, quo cordatiùs venturo Judicî
 proponere possis: *Fecimus quod jussisti, quid
 nobis dabis præmij?* tametsi enim non
 illos subinde familiarissimos credas, &
 ipsa subinde tales fuerint, malum tamen
 exemplum & nimia agendi vel loquendi li-
 bertas non ideo desinunt esse culpabiles, quia
 quod intimos quosque fiunt, sed æque præ-
 sentant causam scandali, tametsi non tam pro-
 ximi, quàm si apud alios contigissent. Ut
 præceptam, minimè impletum iri præceptum

Apostoli, qui sine exceptione, *in omnibus bonorum operum exemplum præberi* statuit, non ergò ad homines, sed ad Deum oculos converte, coram quo semper stas, & ita stas, ut tibi solerter invigilandum, ne cadas, & sic casu miserabili lumen vitæ extingas.

PUNCTUM SECUNDUM.

Considera, præter bonum exemplum, ad quod te obligatum vidisti, requiri insuper specialiter virtutem modestiæ, tanquam condimentum, seu potius complementum, vitæ exemplaris, cujus proinde omnes suos Clericos fideliter admonet Concilium Tridentinum, *sic decet omnino Clericos vitam, moresque suos omnes componere, ut locubitu, gestu, incessu, alijs omnibus rebus, nihil nisi si grave, moderatum, ac religione plenum præferant.*

Confidera II. Clericos spectaculum esse se Angelis & hominibus, testante Apostolo: *spectaculum facti sumus Mundo, & Angelis, & hominibus.* Cùm igitur omnium oculi in eos convertantur tanquam supra candelabrum positos, clarum est, omnes obligari, ut de tali virtute sibi provideant, qua omnium oculos explere, & ad imitationem rapere possint; hæc autem est modestia, interioribus oculis adeò gratiosa, ut, quemadmodum divitiæ

vitæ corporeos oculos oblectant & attrahunt; ita hæc mentis aciem penitus capiat, cuique imitandi ingens desiderium accendat.

Confidera III. summas divitias, quibus omnis Ecclesiasticus meritò inhiat, collocandas esse in modestiâ; qui modestus est, dives est, & in divitijs magis assimilatur ipsimet Deo. Quod suo calculo confirmet absolutum omnis Sanctitatis exemplar S. Ambrosius: *Dives est apud Deum modestiâ, apud quem nemo dives est. Dives est quia parvo Dei est.* Tantò habebis & possidebis Deum, quantò abundaveris modestiâ; virtus hæc est verè thesaurus incomprehensibilis, super aurum & argentum desiderabilis. O quàm dives apparet coram Deo Clericus modestiæ studiosus, qui tunc potissimum omnia videt, cum tenuerit oculos demissos, videt enim ipsum Deum, in quo est tota cœli terræque substantia.

AFFECTUS.

Cur ergò non obstupesco, Anima mea, cur non horreo, & omnibus fibris contremisco, quòd tam parum cœlum aspiciam, contemplandisque terrestribus totus inhæream? O quàm deliro! dum, depositâ omni modestiâ, oculis meis circum-

E c 4

vagor,

vagor, & non considero opes illas sine fine mansuras. O Pater æterne! Ecce confugio nunc ad te, & quia ut alter filius prodigus totam meam substantiam consumpsi in nimia vivendi licentiâ, ideo supplex tibi fio, ut facias me sicut unum de mercenarijs tuis, reducemque assumes in libertatem filiorum tuorum, quorum tota & unica delectatio, solum & unicum refrigerium, oculis suis avolare, teque, spretis omnibus caducis, pijsimè contemplari. Serviam tibi, O mi Deus! nec peto mercedem aliam, nisi virtutem modestiæ, in quâ præcipua Ecclesiastici substantia consistit. Hanc, O Deus, O Pater amorosissime, hanc suspiro, hanc desidero, ad hanc anhele; hæc erit levamen pauperulæ animæ meæ; hæc stola prima, qua omnes me servum fidelem imò genuinum filium tuum dignoscant; hic vitulus faginatus, qui esurientem me, imò esurientes alios oculis suis in me conversos, implebit bonis, cumulabitque divitijs inexhaustis; hæc erunt tibicines, qui mihi & alijs dulcissimum melos in terrâ & in cœlo decantabunt. *Da mihi hunc thesaurum, O mi Jesu, quia hic solus sufficit animæ meæ.*

Fructus & proposita.

Vides, utique, Anima Deo dicata, quam æstimanda sit virtus modestiæ, & quam pul-

pulchra appareat anima illa, quæ in populi præsentia comparet virtute hac, ceu mirâ varietate circumdata. O quàm speciosus formâ præ millenis alijs apparebat S. Bernardus, tam prodigiosus modestiæ zelotes, ut nec oculos elevare præsumeret! Ausim sanè ex hoc solo affirmare, conversationem ejus semper fuisse in cœlis, nec mirum, quod summus Pontifex, cui Clarevallense Monasterium ingressus cum suis Monachis obviabat ob singularem modestiam, crediderit homines sanctos, imò malle dicere Angelos incarnatos. Unde & tu, O Anima, accendere, tantoque thesauro avidissimè inhia. Quandoque ad populi conspectum procedendum erit, recordare virtutis hujus, eamque ut absolutam morum omnium Magistram in omnibus motibus, gressibus, gestibus & verbis adora, quatenus genuina altaris ministra appareas, omnesque ad te attrahas, *homines enim vident ea, quæ patent, &* per hanc exteriorem compositionem deducuntur ad cognitionem interni hominis. Solus profectò aspectus externus suffecerat S. Ambrosio, ut non neminem de cognatis suis repelleret, minimeque concederet, quò Clero aggregaretur, quia viderat eum moribus, gestibusque minùs compositum.

140
32

1. Reg.
17.

Ee 5 RUN-

sine fine
confugio
prodigus
si in ni
tibi fio
rijs tuis
filiorum
tatio, so
suis avo
pijsimè
Deus! nec
m mode
substantia
r amoro
ad hanc
ulæ ani
mnes me
am tuum
qui estu
culis suis
mulabit
ibicines,
s in terrâ
sine the
fficit ani
a, quàm
& quàm
pul-

PUNCTUM TERTIUM.

CONsidera ex eo, quò obligatus sis præparare vinum & aquam pro altaris Ministerio, & sanctissimo Missæ sacrificio, necessariò sequi, obligatum te esse, ut sanctissimo huic Sacramento sis devotissimus, summoque amore accensus eidem assistas, utpote inscrutabili & occulto mysterio fidei nostræ, omniumque miraculorum maximo, uti vocabat S. Thomas.

Opus.
98.

Considera II. totum honorem & gloriam Ecclesiastici promanare ab hoc Sacramento, eoque quemvis gradum esse nobilitatem, quo magis accedit ad Sacramentum; cum igitur Acolythus ex officio debeat assistere, & Sacrificio huic inservire, habet omnino, cur summoperè studeat reverentiæ, ne molestus sit famulatui angelico, qui semper in terram prostratus tremendo huic mysterio inservit.

Considera III. Quod si omnes fideles, qui irreverenter sacratissimo Sacramento assistunt, graviter à Deo castigentur, tanto te magis castigatum iri, quanto ratione officij magis es obligatus.

Considera IV. ingens beneficium à Deo concessum, dum, ad hunc gradum elevatus, obviam habes occasiõnem brevi tempore magnum meritorum cumulum congregandi:

di: nec minoris æstimes honorem hunc, quo ratione officij vero Regi & Domino Dominantium assistere juberis, quàm terrestres famuli reputant, dum à terrenis Principibus ad perpetuum obsequium se electos cernunt.

AFFECTUS.

Vix capio, Anima mea, quomodo fieri possit, ut ad alia mentem applices, quàm ad S.S. hoc Sacramentum, cum tamen ad hoc solùm sis electa. Dic, obsecro, quomodo sit possibile, ut creaturis inhæreas, dum semper Creatori assistis? Quid quæris in terrâ? quid in toto Mundo desideras, quod non perfectissimè elargiri possit Dominus tam benevolus & omnipotens, cui semper adstas. Ah! ingratham te! video totius hujus miserix causam esse exiguum in Deum amorem. O quàm insanis, dum, relicta hac sacrâ mensâ, refici cupis. An nauseas super hoc mannâ, tanquam super cibo levissimo? O perditam te! si carnes & ollas eligis, & elongas te ab epulo hoc suavissimo, omne delectamentum in se habente. Regredere, O Anima mea, & agnosce errorem tuum, ne quæso vel minimas delicias quæras extra hanc mensam, quæ sola te potest satiari. Ah fateor, O mi Jesu amantissime, errorem meum! & si non amavi te, O Creator

tor

tor aeternae, amabo in posterum, millenis voluptatibus, millenis Mundis renuntiatis, ut tibi soli assistam, te solum possideam, in te solo quiescam. Hæc mensa sacratissima erit habitatio, locus quietis & solamen animæ meæ, à quo nunquam me separabo, sed firmiter ad usque extremum vitæ halitum inhaerebo.

Fructus & proposita.

SI proprium Acolythy officium est, Altari & Missæ sacrificio assistere, tota ejus cura erit, ut quàm exactissimè & devotissimè id præstet, ad quod conducet, si frequentius in mentem reduxerit, sacrificium hoc esse in cruentum, & repræsentare cruentum illud, quod Christus Dominus in monte Calvariae obtulit. Quemadmodum igitur ibi duo hominum genera erant, malorum & bonorum; ita & in præsentis hoc: illi, qui devotè assistunt, figura sunt animarum justarum: S. Mariæ Virginis, S. Mariæ Magdalænæ, aliarum mulierum, S. Joannis, & aliorum sectatorum Christi; qui verò irreverenter & tepidè interfunt, Judæis sunt similes & inimici Christi, qui irridebant, calumniabantur & cruciabant eum. Liberum tibi nunc est, mi Acolythe, quam sortem eligere malis, id tamen noveris, cum alterutro te remuneran-

numerandum, vel æternum puniendum, etsi obligationem tuam consideraveris, non erit opus multâ deliberatione, sed confestim associabis te justis & timoratis, in id unum intentus, ut ritè, accuratè, devotè & modestè peragas, quod tibi incumbit. Dum ministras, omnia verba enucleatè profer, compone motus corporis tui, & omnia ad regulas modestiæ institue; etsi non possis semper sacramentaliter communicare, id facito spiritualiter, excitans in te ingens desiderium, & plures amoris actus erga dilectum, quod si feceris bonus eris minister

1. Tim.
6.

Christi JESU.

* * *

DIES